

TROMMELVLIES 94:

Maar het moet natuurlijk nooit op wérken gaan lijken

Ik ken overigens vele malen meer mensen die van hun werk (ongemerkt en meestal onbedoeld) een allesbeheersende hobby hebben gemaakt dan andersom. Nee, dan mijn werkweek. Op zaterdag naar een muziekfestival, het lezen van een boek, boodschappen doen, poepen of een concert op tv: ik noem het al gauw ‘werken.’ ‘Inspiratie opdoen.’ ‘Onderzoek voor een opdracht.’ Ik ben inmiddels mijn eigen alibi.

Op verjaardagen, recepties en bij tegen-het-lijf-loop-ontmoetingen op straat, met mensen die je al jaren niet hebt gesproken, komt op een gegeven moment in de conversatie áltijd de onvermijdelijke vraag: ‘Ben jij nog stééds zelfstandig?’, met zo’n toontje van ongeloof. Van ik-heb-er-nooit-vertrouwen-in-gehad. Gevolgd door: ‘En: kun je d’r van bestaan?’ Als ik dat dan zo bescheiden mogelijk bevestig, reageert de terloopse gesprekspartner steevast met het in de Nederlandse volksaard ingebakken jaloeziecliché: ‘Mooi toch hè: dat je van je hobby je werk hebt kunnen maken.’

Dan vertel ik dat ik destijds ben begonnen als tekenaar en mij tegenwoordig het meest bezighoud met schrijven. Voor vakbladen, websites, brochures en columns, onder meer voor *OOR*, met maar liefst drie (3!) hoofdletters. Maar dan gaan ze enkel door over dat tekenen. Want dat begrijpen ze kennelijk, dat schrijven niet.

Maar moet dat niet ook gebeuren dan? Van bijsluiters tot ondertitels, boeken, verpakkingsteksten, gebruiksaanwijzingen en spelregels, iemand moet dat toch doen? Of komt een krant gewoon opeens uit de lucht vallen?

(Dan volgt nu een zwak bruggetje.) Dat is natuurlijk ook de droom van iedere amateur-muzikant die zich beweegt in wat voor muzikale stroming dan ook: kunnen leven van je muziek.

Ik had het daar onlangs over met Ric Brand, de drummer van Chiraw. De hardmetal Almelose band staat op het punt om een platencontract te tekenen met Rusty Cage Records, zodat half oktober hun overrompelend heftige album *Dark Frequencies* eindelijk Europa kan gaan bestoken. ‘Ach, leven van je muziek, tuurlijk zou dat mooi zijn’ mijmerde hij. ‘Maar wij zouden het nu al gaaf vinden als we een platenwinkel in Duitsland binnenlopen en daar een stapel van onze cd’s zien liggen.’ Tja, daar spreekt de nuchtere drumtukker.

Vocaal, instrumentaal en compositorisch klopt Chiraw. Een zwoegploeg! De mannen verdienen gewoon waar ze op dit moment staan. Hun uitstraling is overigens geenszins clichématig metalig. Gewoon: positieve energie en talent. Plezier! En dat laten ze zien ook.

Op 26 juli stond de band op de Zwarte Cross in Lichtenvoorde: ‘Echt te gek om op zo’n groot podium te staan, op een festival waar in drie dagen meer dan 100.000 bezoekers zijn geweest. Goed georganiseerd ook, zowel voor het publiek als de bands. Super.’

Chiraw is goed op ramkoers: begin 2006 opgericht en datzelfde jaar al winnaar van de *Aardschok Metal Bash*, ijzersterk album, platendeal, festivalpopulariteit... Vandaag Almelo, morgen de wereld!

Spelen? Dat begint onderhand al verdacht veel op werken te lijken.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: draaikolkend *Revolve* van Chiraw (maar *Gesprekken van eb en vloed* van Claudia de Breij mag ook).